

1974

**Katalogtext, Live Show, Moderna Museet, Stockholm**

Se god dag – jäså min(!) herre är konstnär?!

Va!

Å ä intresserad av döden?!

Va?

Jo å ä intr ...

Jaså – nej aldrig i livet!

Jaså? Men allt det svarta då?

Vadå?

*(Otåligt:)*

Jo, men det svarta då?!

Är döden svart då? Det var som fan!

Men jag menar att de liksom symboliserar döden de där svarta kanske ...

Jaså – men de menar inte jag!

Jaså men vad menar **Ni** då, vad symboliserar det?

Vilket då?

*(Mkt otåligt)*

Det svarta!

De kan väl **symbolisera** va fan som helst.

Bestäm själv. Jag bjuder.

Aah! Det är öppet! Åskådaren får själv bestämma!!

Änä!

Va?!

Änä! Det är s l u t e t! (skrattar lågt åt vitsen)

Men då måste ni väl också veta vad ni gör människa!

Tack för det ordet!

*(Fräser mkt mkt otåligt)*

Vilket ord!

**Människa!**

Vad är det med det?

**Är** det inget med det?

Det?!

Nej **människa!**

*(Tveksamt)*

Joo, det kan väl hända ...

Dåså.

Men vad har det med det här att göra?

(pekar)

Vilket då?

Människa!

*(Frågande)*

Ja vad är det?

Jag menar ordet **människa!**

Jaså **ordet** människa.

Ja!

Det bryr jag mig inte om.

Va?!

Jag sa att jag inte bryr mig om **ordet** människa.

Ni är ju inte klok! Som konstnär måste ni väl begripa att ni måste bry er om **ordet** människa för att kunna bry er om människor om det nu är det ni insinuerar att ni gör på ert löjligt raljanta sätt.

**Som konstnär?**

Ja som konstnär!

Va ä de?

**Va?!?**

Vad är det?

*(Ngt upprört)*

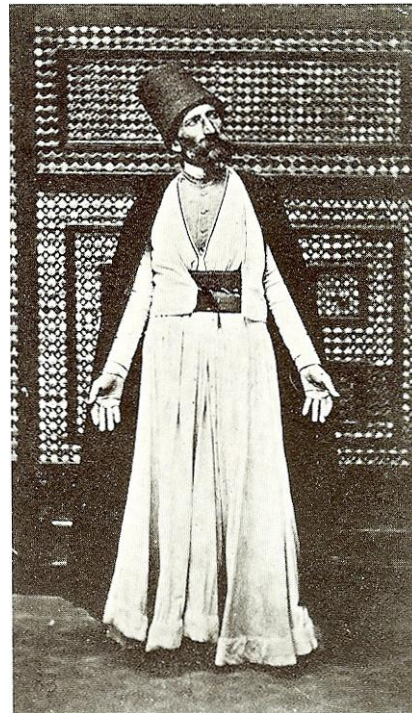
Men herregud människa ni **är** ju konstnär!

Är jag?

Javisst, det har ni ju själv sagt.

Aldrig i livet! Lindansare möjligen.

Lindansare?!



Nej livdansare sa jag, det är fel på ennet. Ennet???

Ja, jag läspar.

*(Upprört)*

Va fan vill ni egentligen er förbannade, hala limsticka?!?

Jag vill bara göra tvivlet på det beståendes eviga giltighet oundvikligt och för detta ändamål har jag vikt mitt liv till att med jord utforma de tankar vars betydelser föds och flödar ur formen.

VA?



Det är f.n. det enda ur vilket världen uppstår, av vilket livet lever och döden dör. Sen får du säga va fan du vill. Oj, det är till att ha pretentioner! Nej det är dom som har mig. Vilka? Pretentionerna. Ty människa utan pretentioner är ingen människa.

"En egenhet hos **människans** natur är att alltid förvänta sig mer än hon omedelbart kan uppnå. Ens förväntningar är "(visserligen)" aldrig oberoende av nödvändigheter, men det nödvändiga får aldrig förväxlas med de omedelbara behoven." John Berger.

Det var mycket!  
Ja, det är det.  
Vadå?  
Mycket!  
Nå men låt oss vara lite konkreta nu.  
Jag är det redan. (pekar)  
Ja, men se på er utställning här!  
Det är ingen utställning.  
?  
Det är en framställning.  
Nu klyver ni ord igen.  
Det är ju det dom är till för. Det är snitten som uppenbarar.  
Men vad är det ni ställer fram då?  
Världen.  
Jaså minsann men den är väl både fylld och avbetad vid det här laget?!  
Inte alls: "Världen står ledig."

"Trots denna massiva, kompakta, belamrade närvaro: i trots av trängseln bland mjuka fostrare

och hårda auktoriteter finns här rum och rymlighet. Plats för annat." Lars Ahlin.

"**Världen står ledig!**" Det tål att upprepas  
Ja, det är lätt att säga.

Visst

Men att visa det?!...

Återstår – alltid!

Men ni menar väl inte att det här (pekar) är vad det är?

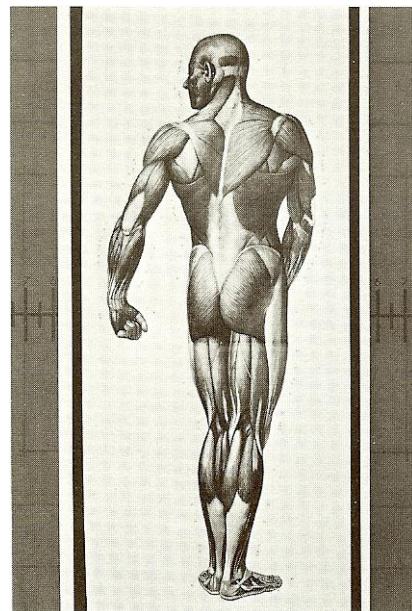
Vad skulle det annars vara? Vad det inte är?

(Ngt irriterat)

Jag menar vad det **betyder**.

Jag upprepar: betydelsen föds ur formen på de tankar som utformas av jord.

"Sinnena, om aldrig så öppna, förslår inte långt när det gäller att fatta människors verk, att uppleva kulturtingen, att begripa den värld människor har förenats sig med och nu lever fram i fullt dagsljus. **Allt sådant är betydelseladdat** och sträcker sig vida utöver sinnenas kapacitet. Vi måste kunna språket. Vi måste kunna avläsa tingens vittnesbörd. Vi måste kunna foga in en enskild handling eller ett enstaka yttrande i dess rätta meningssammanhang. Vi måste leva med, svara mot, tala till, föra vidare, få svar på frågor, leva införlivade. Endast då ser, hör, begriper vi. Endast så viker det blindlika och dövbesläktade tillståndet" Lars Ahlin.



Jaha, det **har** med språk att göra i alla fall då. Symboler.

Nu blev du glad va?

Hur så?

Du hittade knappen.

Vilken knapp?

Som fick världen att stanna.

Vadå stanna?

Det är ju det du vill. Få räta rader och reda i skiten, (Återgå till ordningen, simma lugnt.)

Ja, det säger ju sunda förnuftet.

Jaha och så vill du då "etablera en enkel likvärdighet mellan det som syns och det som är. När något ser alltför ovanligt ut återstår en möjlighet för detta allmänna "(sunda)" förnuft att reducera det utan att avlägsna sig från en mekanism av likheter. Denna möjlighet är symbolismen. Varje gång ett skådespel verkar omotiverat kommer det sunda förnuftet med hela sin stora symbolapparat, som är tillåten i den småborgerliga himlen, trots sin abstrakta sida i den utsträckning den förenar det synliga med det osynliga under formen av en kvantitativ likhet (det här är värt det där): räkningen går ihop, världen står ännu." Roland Barthes.

Och så säger man alltså: det är bara en symbol! (Bara konst!) Världen står och står sig! Var lugn! Och glad! Köp och sälj! Inventera och marknadsför! **Det här** (pekar) kan du lugnt vända ryggen. Det är ingenting annat än en annan människas förtvivlade försök att leva. D.v.s. att vända ryggen till en del. Och älska fram resten till en form som gör världens innehåll synligt. Jamen det är väl vad alla håller på med?! Försöker åtminstone.

Visst!

På miljoner olika sätt!

Visst!

Var och en på sitt!

Visst!



Jamen ni måste väl ändå till sist medge att ni arbetar i ett fack, ett skrå, lever och levererar era egna fram- och motgångar bland era gelikar. Ni är konstnär alltså, vad

ni än säger! Och så säger ni att ni bara gör vad alla gör. Vilket koketteri!

Det enda, men tvingande, mål man kan ha som "konstnär" är att arbeta på sin egen umbärlighet. På konstens försvinnande genom världens uppenbarande. Och till dess vi nått "en försoning mellan verkligheten och människorna, mellan beskrivningen och förklaringen, mellan föremålet och kunskapen", verkar det "som om vi för en viss tid är dömda att alltid tala på ett överdrivet sätt om det verkliga". Detta överdrivna sätt kan vi ju, tills tiden är inne kalla "konsten".